

Τὸ Δελτίον δίδεται δωρεάν πρὸς τοὺς συνδρομητάς τῆς Ἑστίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς τῶν. Διὰ τοὺς μὴ τοιοῦτους τιμᾶται ἐτησίως: Ἐν Ἀθῆναις φρ. 4, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φρ. 5, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 7. — Προηγούμενα φύλλα πωλοῦνται πρὸς λεπτὰ 10.

Αἰτήσεις πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν, μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ τιμήματος τῆς συνδρομῆς, εἰσὶν ἀπαράδεκτοι.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

1053. Ἑστία. Ἐκδίδεται κατὰ κυριακὴν. Ἔτος Γ'. Τόμος Ε'. 4 Ἰουνίου 1878. Ἀριθ. 127 (75). Λεπ. 20 Ἀθήνησι, γραφεῖον τῆς Ἑστίας, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 6, 4ον, σ. 353—368 Περιεχόμενα: Πανομοιότυπον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Νικολάου Ζωσιμά. — Οἱ Ζωσιμάδαι — Εἰμαρμένης παίγνια (συν. καὶ τέλος). — Περὶ ἱκανοποιήσεως, ὡς Ε. Δ. Ροΐδου. — Περὶ τῆς ἀσέβου ἡ τιτάνου (συν.) — Ὁ διενομήτης τῆς «Σκιάδου». — Πῶς διηγῆθῃ ὁ Χάλημ — ἐφέτης τὴν ὑπόθεσιν τῆς Νόρμας, ἣν εἶδε παριστανομένην ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. — Ἀλλήθεια. — Ὑγιεινὴ: Μέσα προφυλακτικὰ κατὰ τοῦ κασούσιου.

1054. Κριτικὰ καὶ ἐριμνηστευτικὰ εἰς Πλουτάρχου παραλλήλους βίους ὑπὸ Γρηγορίου Ν. Βερναρδάκη, διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας. [Ἐλήφθη ἐκ τοῦ «Δελτίου» τῆς Ἑλληνικῆς Ἀλληλογραφίας» τῆς ἐν Ἀθῆναις Γαλλικῆς Σχολῆς (Bulletin de Correspondance Hellénique de l'École Française d'Athènes)]. Ἐν Ἀθῆναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Πέτρου Περρῆ, 1878. 8ον, σ. 32.

1055. De la prophylaxie des maladies contagieuses. Variole, scarlatine, diphtherie, rougeole et coqueluche à Athènes. Par. le Dr A. Zinnis, directeur de la Maison des enfants trouvés, membre de la Société Française d'hygiène de Paris, chevalier de l'Ordre Royal du Sauveur de Grèce. Athènes, Imprimerie de C. N. Philadelphien, 1878, 8°, p. 24.

1056. Catalogue des livres publiés en Grèce depuis 1873 jusqu'à 1877, rédigé sur l'invitation de la Commission pour l'encouragement de l'industrie nationale en Grèce par Démétrius A. Coromilas. Athènes, Imprimerie André Coromilas, 1878, 8°, p. 232.

1057. Die Griechen des Mittelalters und ihr Einfluss auf die europäische Cultur. Ein historischer Versuch von Demetrius Bikelas. Mit Bewilligung des Verfassers aus dem Griechischen übersetzt von Dr. Wilh. Wagner, Professor an der Gelehrentschule des Johanneums zu Hamburg. Gütersloh, 1878. p. 111. [Ἐκ τοῦ συγγράμματος τούτου, οὗτινος εὐρίσκεται ὑπὸ τὰ πιεστήρια καὶ γαλλικῇ μετάφρασις, φιλοπονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Αἰμιλίου Αεγρὰνδ, μεταφράζοντες τὸν ἐπόμενον πρόλογον τοῦ σοφοῦ μεταφραστοῦ κ. Βάγνερ: «Ἀποτελείσαντες ἀνεξάρτητον κράτος, οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες ἐξέτισαν πολὺ ἀκριβὲς καὶ πληρωστικὰς τὰς κατὰ τὴν δευτέραν δεκαετηρίδα τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐξεγερθείσας καὶ καθ' ἅπασαν τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν διατηρηθείσας συμπαθείας τῆς Εὐρώπης, διότι ἐν μέρει ἐστηρίζοντο αὐταὶ ἐπὶ πεπλανημένης ἰδέας. Ὁ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἐθνουςιασμός καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς κατὰ τῶν Τούρκων προτενεχθεῖσα συνδρομὴ προήρχοντο οὐχὶ ἐκ φιλανθρωπικῶν ἀπλῶς αἰσθημάτων οὐδὲ ἐξ οἴκτου πρὸς τοὺς ὑποδοῦλους καὶ κατατρωαννομένους, ἀλλὰ πρῶτιστα καὶ μάλιστα ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι εἶχεν ἐπιστῇ ὁ καιρὸς νάποτίσῃσιν εἰς τοὺς ἀπογόνους — καὶ ἀπογόνους γνησίους καὶ ἀμιγῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐθεώρουν τοὺς νῦν, — ὅσα εἰς τοὺς προγόνους ὠφελεῖν ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμός.

Ἀλλὰ ταχέϊα ἐπῆλθεν ἡ ἀφύπνισις. Πρὸ τῆς γυνῆς πραγματικότητος κατέπεσεν ἡ ἀχλὺς τῶν ἐθνουςιαδῶν οὐνε-

ρων τῶν σπευσάντων νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν χώραν ἐκείνην φιλελλήνων, καὶ οἱ πλείστοι ἐπανεκαμψαν ἐντελῶς νήφοντες εἰς τὰς ἑαυτῶν πατρίδας, οὐχὶ σπανίως δὲ μὲν τὴν καρδίαν πεπληρωμένην ὀργῆς καὶ μίσους κατὰ τὸν Γραικὺ λων. Ἡ δὲ ἱστορία τοῦ νέου βασιλείου, κράτους ἀμόρφου, οὗ τὰ μὲν μέλη ἦσαν μέλη νάννου, αἱ δ' ἀξιώσεις γίγαντος, δὲν ἦτο δυνατόν βεβαίως νὰ συντελέσῃ πρὸς ἀναζωπύρῃσιν τοῦ φιλελληνισμοῦ. Ἐπειδὴ δὲ πᾶν ἰδανικόν, ἔχει καὶ τὴν ἀντίθετον αὐτοῦ ὀλικὴν ὄψιν, ἀνεκαλύφθη τάχιστα, εὐθὺς ὡς ἡ νεωτέρα Ἑλλὰς παρῆσεν ἀφορμὰς παραπόνου εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ χρηματιστήρια, ὅτι οἱ καθ' ἡμᾶς Ἕλληνες μόνον τὰ ἐλαττώματα τῶν παλαιῶν ἑλληρονόμωνσαν.

Ἐν τῇ μεταξὺ ἀνεφάνῃ ὁ Φαλλμεράνερ καὶ πάντες, δυσχεραστῆται κατὰ τὴν Ἑλλάδα, ἐμμένει ἔτινον οὗς εἰς τὸν σαθρὸν αὐτοῦ ἱστορικὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι «τὸ Ἑλληνικὸν γένος τέλει ἐν Εὐρώπῃ ἐξηφανίσθη» καὶ τότε πάντες ἐνόμισαν ὅτι κατενόησαν διατὶ οἱ νεώτεροι Ἕλληνες διεκρίνοντο μόνον διὰ τὴν ἑλλειψιν τῶν παλαιῶν ἑλληνικῶν ἀρετῶν. Προθύμως δ' ἐπέβησαν ἀκούοντες ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ ἡρωικὰ κατορθώματα, ἄτινα ὡς ἀπαύγασμα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἀνδρείας ἤδοντο νὰ ἐκληφθῶσιν, οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἐπὶ τέλους ἡ ἀποτελέσματα ἀξέστου πολεμικῆς δεξιότητος τῶν ἀρειμανίων Ἀλδωνῶν, οὗς ἡ φορὰ τῆς περιστάσεως κατέστησε κατὰ τὴν ἐπανάστασιν συμπολεμιστὰς τῶν ἑλληνοιστὶ λαλοῦντων Σλάβων ἐκείνων!

Ὅτε ἐνθουσιασμός τῶν φιλελλήνων καὶ ἡ παντελὴς τὴν διάσεισις τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἀρνούμενη θεωρία τοῦ Φαλλμεράνερ ἦσαν ἀναμφισβήτητος υπερβολαί, καίτοι αὕτη ἦν συνέπεια τῆς φυσικῆς ἀντιδράσεως ἣν ἐγέννησεν ὁ ἔξαλλος ἐκείνων ἐθνουςιασμός. Ὡς δὲ εἰς παρομοίας περιστάσεις πάντοτε συνήθως συμβαίνει, ἡ ἀλήθεια ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ.

Δέον ὅμως νὰ μὴ παραγνωρίσωμεν ὅτι οἱ παράτολμοι ἰσχυρισμοὶ τοῦ πολλαγῶς ὑβερισθέντος Φαλλμεράνερ συνετέλεσαν εἰς ἀκρίβεστεραν καὶ ἐντελεστεραν τῶν πραγμάτων ἐξερενησιν. ἀμείωτος οὕτως ἐναπολείπεται ἡ ἀξία αὐτοῦ, ἱκανὸν μάλιστα μέρος τῆς ἀληθείας εἰς τὰς ἐρεῦνας τούτου δρεψίεται.

Καὶ ἀναμφισβήτητον μὲν εἶναι ὅτι ὁ λαὸς ὅστις ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἐκλήθη αὐθὺς Ἑλληνικὸς καὶ ὅστις ἀρχόμενον ἔτι τοῦ παρόντος αἰῶνος ἑκαλεῖτο Ῥωμαϊκὸς, ἔχει πολὺ τὸ σλαβικὸν αἷμα, καίτοι ὁ βαθμὸς τῆς μίξεως τῶν δύο στοιχείων διαφέρει κατὰ τόπους, καὶ εἰς τινα μάλιστα μέρη ἔμεινε σχεδὸν ἀμιγῆς τὸ ἑλληνικόν. βέβαιον ὅμως ἐπίσης, ὅτι οὐδέποτε ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐξηφανίσθη τέλει ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς χώρας, οὐδὲ τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον ἐξωκοιτῆθη. Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τούτου καταλείπουσιν αἱ ἐπιμελεῖς ἔρευναι τοῦ Φίνλαιντ, τοῦ Καρ. Χόπκ καὶ ἐτέρων, ὧν πάντων τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ νενοχρῆσεν ἰσχυρῶς ὁ Ἐρστεργ ἐν τῇ ἐξαιρέτῃ αὐτοῦ ἱστορίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς παύσεως τοῦ ἀρχαίου βίου, ἥς μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν τρεῖς τόμοι. Ἀπορριπτόντα ὅλως κατεδείχθη ἡ τοῦ Φαλλμεράνερ ὑπόθεσις, ὅτι οἱ εἰς Ἑλλάδα ἐπιδραμόντες Σλάβοι ἐξελληνίσθησαν κατὰ τὸν μεσαίωνα ὑπὸ τοῦ Βυζαντίου. Ἡ ἑλληνικὴ ἐθνότης, ὅτι καὶ ἡ καὶ ἡ ζήση μεθ' ὅλα τὰ προσκόμματα, ἄτινα εἰς τὴν πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν αὐτῆς παρεμβάλλουσιν ἡ ἰδιοτελής πολιτικὴ τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ νῦν ἀπροκαλύπτως ἐπὶ τέλους ἐκδηλουμένη ἐχθρότης τῆς Ῥωσσίας, θὰ ζήσῃ μεθ' ὅλα τὰ ἀναμφισβήτητα ἐλαττώματα καὶ ἀδυναμίας τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ἑλλήνων, ἄτινα καταφανέστατα καθίστανουσιν ἑτέρα λαμπρὰ αὐτοῦ πλεονεκτητικὰ, οἷα εἶναι ἡ ἐθνουςιδικὴ αὐτοῦ τάσις πρὸς πᾶν τὸ πνευματικὸν καὶ ἰδανικόν, ὁ πρὸς μόρφωσιν ὀργασμός, ἡ προσήλωσις εἰς τὸν τόπον του καὶ τὴν οἰκονομίαν, καὶ ἡ ἐξοχος αὐτοῦ δραστηριότης καὶ ἡ πρακτικὴ δεξιότης.

Πρέπει μόνον ὁ Ἕλληνας τῆς παρουσίας ἐποχῆς νὰ παλαγῇ τῶν ἀπατηλῶν ἰδεῶν, ἃς ἔτρεφον οἱ φιλέλληνες. Πρέπει νὰ μὴ ζητῇ νὰ ἐπιβληθῇ ὡς ἀπόγονος τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων, οὐδὲ ν' ἀναμνήνῃ ὅπως εἰς αὐτὸν καταλαογισμὸν τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν ἀξίαν τῶν ἀρχαίων. Ἄς καταλάβῃ αὐτὸς διὰ τῶν ἰδίων δυνάμεων τὴν οἰκταὴν θέσιν μεταξὺ τῶν λαῶν τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, καὶ ἂν μὴ περιμένη, νομίζων

ὅτι θὰ δυνήθῃ ἀκόπως νὰ περαιοῦσιν εἰς θέσιν προητοιμασμένην αὐτῶν!

Πολλὰ ὅμως τεκμήρια μαρτυροῦσιν ὅτι πρὸ πολλοῦ ἦδη οἱ νῦν Ἕλληνας κατέλιπον τὰ τοιαῦτα ὄνειρα. Καὶ ἀσμενίζονται μὲν αὐτοκαλούμενοι ἔτι ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων, ἀλλὰ τίς δύναται νὰ κατακρίνῃ αὐτοὺς διὰ τοῦτο; Ἐμμένει τις ἀσμενὸς εἰς τὴν ἐπαιτοῦ γενεολογίαν, καὶ ἀρ' οὐ παρατηρῇ τῶν ἐκ ταύτης ἀπορροεῶν ἀξιώσεων; "Ὅταν δ' οἱ νεώτεροι ἀτενίζουσιν εἰς τοὺς ἀρχαίους, ὧν εἰσὶ διάδοχοι ἐπὶ τοῦ κλασικοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐδάφους, ὅπως ἐντεῦθεν ἀνέλθωσι δυνάμεις πρὸς μίμνησιν τῶν μεγάλων ἀρετῶν ἐκείνων (ἀλλὰ συμπῶνως, ἐννοεῖται, τῶν πνεύματι τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ), ἀνεπιεικὲς καὶ ἀδίκος ὅλως ἔσται ὁ περὶ αὐτῶν νὰ μειώσῃ τὴν ἡδονὴν ἣν εἰς τοῦτο εὐρίσκουσιν οἱ νεώτεροι Ἕλληνες.

Ἐν τῶν τεκμηρίων ὅτι νῦν ἐν Ἑλλάδι ἤρχισαν σαφῶς νὰ κατανοοῦσι τὴν θέσιν αὐτῶν ἐν τῇ ἀρχαϊκότητι καὶ τοῖς νεωτέροις χρόνοις, εἶναι καὶ ἡ σπουδὴ μετ' ἧς κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετηρίαν ἐτράπησαν εἰς ἔρευναν τοῦ ἑλληνικοῦ μεσαιωνισμοῦ. Αἱ ἔργασίαι τοῦ Γάλλου Βυσῶν, τοῦ Γερμανοῦ Χόπφ, τοῦ Ἀγγλοῦ Φίνλαϊϋ, εὐρον παρά τοις Ἕλλησι ζηλωτάς καὶ οὐχὶ μιμητάς ἀπλῶς. Αἱ εὐρεταὶ καὶ συζητῶν ἀληθῶς φιλοπονίαν μαρτυροῦσι μελέται τοῦ Κων. Σάθα, — οὗ ἡ Μεσαιωνικὴ ἡ βιβλιοθηκὴ τῆς ἐφευρόμενης μελέτης ἐξ ἑξῆς: οἱ λόγοι τῶμοι, ἡ Τουρκοκρατομένη Ἑλλάς, ἡ Νεοελληνικὴ φιλολογία, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ἀνέκδοτα κλπ. ἐπέχουσιν πανταχόθεν πῶς εἰς ἐποχὴν, περὶ ἧς σποραδικῶς μόνον εἰς τὸν ὄλεον ὄλγας, — εἰσὶν ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι μεγίστης σημασίας, ἐν αἷς παντελῶς ἑλλείπει τὸ ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Ζαμπασίου πομπῶδες τῆς φράσεως, καίτοι οὐδαμῶς ἱπποσύμεν νὰ διαμειδισθῇ τὴν ἱστορικὴν τοῦ τελευταίου ἀξίαν.

Ἐσχάτως δὲ ἐκτίηται ἡ Ἑλλὰς τὴν πεντάτομον Ἰστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους τοῦ καθηγητοῦ κ. Κ. Παπαρηγοπούλου, ἔργον μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος τοῦ, οὐ προσομίον στερρεῖται καὶ αὐτὴ ἡ ἡμέτερα φιλολογία. Ἐν ταύτῃ, ἐπὶ τῇ βάσει ἀσφαλῶν πηγῶν καὶ εἰς ὑπορρύθμιστον, ἐκτίθεται ἡ ἱστορία τοῦ ἔθνους εἰς ἐνιαῖον σύνολον, πειστικωτάτῃ ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἑλληνισμὸς ζῇ ἐτι!

Αἱ σχέσεις καὶ ὁ σύνδεσμος τῆς νῦν Ἑλλάδος μετὰ τῆς ἀρχαίας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκτεθῶσιν ἐν ὀλίγαις λέξεσι. Γνωστὸν ὅτι ὁ ἀρχαῖος τοπικὸς ἑλληνισμὸς τῶν κλασικῶν χρόνων προσέλαβε διὰ τῶν κατακτήσεων τοῦ Ἀλεξάνδρου κοσμοπολιτικὸν χαρακτῆρα καὶ ἀπολέσας διὰ τοῦτο κατ' ἀνάγκην τὴν ἐθνικὴν αὐτοῦ χροιάν κατέστη πνευματικώτερος. Κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἑλληνικῆς καλούμεν συνηθῶς τὴν νέαν ταύτην περίοδον τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας ἑλληνιστικὴν. Αὕτη διερθεῖ εἰς δύο κύρια τμήματα: εἰς τὸν ἀλεξανδρινὸν ἑλληνισμὸν καὶ τὸν ἑλληνισμὸν τῶν ἐπὶ τὸν ῥωμαϊκὸν αὐτοκρατορῶν. Οἱ πρῶτοι ἀντιπρόσωποι τῆς νέας ταύτης τῶν πνευμάτων διευθύνσεως κατ' ἐπὶ τοῦ οὐχὶ ἐκ τῆς κυρίως Ἑλλάδος, ἀλλ' ἐκ χωρῶν μὴ ἑλληνικῶν τὸ κατ' ἀρχάς, ταχθέντων δ' εἰτα ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος. Οἱ ἀπόστολοι τῆς τοιαύτης παιδείας εἰσὶν οὐχὶ πλέον Ἕλληνες (Graeci) ἀλλὰ Γραικοὶ (Graeculi), εἰς τοῦτους δὲ καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἑλλάδος ἀναφέρονται αἱ δορυμναὶ ἐκφράσεις, ἀς ἀπαντῶμεν παρὰ τοῖς Ῥωμαῖσι συγγραφῶσιν. Ἡ ἀρχικὴ παραγωγικὴ δυνάμις τῶν κυρίως Ἑλλήνων ἀπαιρεθείσης τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν κατέπεσεν εἰς λήθαργον καὶ μόλις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀουπνοῖ ἐνίοτες, Ἀλλ' ἦν ἀκούοντες ἰσχυρὰ ἡ παρόρμησις ἡ πηγαῖα ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ, ἰδιαίτερα δ' ἐπὶ τοῦ ἰωνικοῦ καὶ αἰτικοῦ ἐδάφους, ἀναπτύχσεως μορφώσεως ὅπως παραγάγῃ παρὰ τοῖς ἔξωις ἑλληνικὴν ἔχουσιν χροιάν ἑλληνιστικὴν φιλολογίαν.

Καὶ ἐτι πλέον εἶχεν ἀκούσαν δυνάμιν ὅπως μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου μεταβάλλῃ τὴν ἐθνικότητα τοῦ ἀνατολικοῦ κόσμου καὶ ἑξελληνίσῃ αὐτόν. Ἀπὸ τῆς δευτέρας μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος τὸ ῥωμαϊκὸν κράτος ἐδιχάσθη εἰς τὸ λατινιστὶ λαλοῦν δυτικὸν καὶ εἰς τὸ ἑλληνιστὶ λαλοῦν ἀνατολικὸν μέρος.

Κατὰ φυσικὸν δὲ λόγον καὶ ἐν τῇ ὁδοῖ δὲν ἐλαλεῖτο πανταχοῦ ἡ λατινικὴ τοῦ Κικέρωνος, οὐδ' ἐν Ἀνατολῇ ἡ ἑλληνικὴ τοῦ Δημοσθένους, ὅπως οὐδ' ἐν Σαδονίᾳ καὶ Βαυαρίᾳ λαλεῖται πανταχοῦ ἡ γερμανικὴ τοῦ Γκαίτε καὶ τοῦ Σχίλλερ. Ὡ- μίλων ὅμως γλώσσα, ἐξ ὧν μετὰ τὸν καιρὸν παρήχθησαν αἱ

ῥωμαϊκαὶ (νεολατινικαὶ) γλώσσαι καὶ ἡ νεοελληνικὴ ἀπ' αἰτέρου.

Ἐχρηστίανσθόντος τοῦ ῥωμαϊκοῦ κράτους, ὁ ῥωμαϊκὸς ἐκείνος ἑλληνισμὸς, ὅστις κύριον χαρακτῆρα ἔχων τὴν ἐνότη- ταν τοῦ πνεύματος, ἑσπερὶ βλάσεως ἐδρασιότερας τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος, ὁ ἑλληνισμὸς νέαν ἔλαβε τροπὴν. Ἀντι- κατέστησεν αὐτὸν ὁ χριστιανικὸς ἑλληνισμὸς, ὁ κοινὸς ἀπὸ τῆς νέας προτεινόμενης τοῦ ῥωμαϊκοῦ κράτους ἐπικληθείς βυζαντινισμὸς. Οὐδὲν ἕτερον δ' ἔστιν αὐ- το: ἡ ἑξακολούθησις τοῦ ῥωμαϊκοῦ ἑλληνισμοῦ, χριστιανικὴν χροιάν προσκαθόντος.

Ἡ τελευταία περίοδος τοῦ ἑλληνισμοῦ λοιπὸν, μὴ λαμ- βανόμενου δπ' ὅλιν τοῦ ἔθνους, ἐκτείνεται μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων, ὧν αἱ τις μάλαστα εἰπεῖν μέχρι τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ νῦν βασιλείου...

Ἐπῆλθεν ἡ ἐπανάστασις, καὶ σὺν αὐτῇ ἀληθὲς παλιγγε- νεσίς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὁ λαὸς οὗτος εἶχε παρὰ- στεί δαίγματα τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, κατὰ τοὺς ῥωμαϊκοὺς καὶ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους, συχνό- τερον δὲ ἐπὶ τουρκοκρατίας· ἀλλ' ἐπέλειπεν αὐτῷ ἡ ἀναγ- καία δυνάμις, ὅπως ἀνακτήσῃ αὐθόπαρτον δυνάμιν. Βύτυχως κατὰ τὴν ἑλληνιστικὴν βυζαντινὴν περίοδον διε- τηρήθη ἡ γλώσσα, καίτοι δὲ ἡ κλίσις αὐτῇ, δι' ἧς οἱ σημε- ρινοὶ Ἕλληνες ἔμελλον ν' ἀνοίξωσι τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μαθησεως, ἦν ἐσχωριασμένη καὶ παραμε- μορφωμένη μικρὸν, δὲν εἶχε ὅμως καὶ ἀποθῇ ἐντελὲς ἀ- χροστῆς. Διὰ τῆς γλώσσης διετηρήθη ἡ ἐθνικὴ συνειδήσις.

Ἄμα δὲ τῇ ἀνακτῇ τῆς ἐλευθερίας εἰσῆλθεν ὁ ἑλληνι- σμὸς εἰς νέαν, τὴν νεωτέρην αὐτοῦ περίοδον, ἥτις ἐστὶν αὐτῆς ἐθνικῇ τὴν νεοελληνικὴν, ἥτις διὰ τοῦ ἔθνικοῦ αὐ- τῆς χαρακτῆρος διακρίνεται τῆς ἑλληνιστικῆς βυζαντινῆς.

Τὸ ἀνὰ χεῖρας τομίδιον τοῦ Ἑλλήνος συγγραφέως, οὗ μετὰφρασιν παρέχοντες εἰς τὸ γερμανικὸν ἡμετέριον, εἶναι συμβολὴ πρὸς ὁρθὴν ἐκτίμησιν τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς. Πε- ποίθμεν δ' ὅτι οὐ μικρὸν παρέχει τὸ ἐνδιαφέρον, ὡς ἔργον Ἑλλήνος ἐμμερῆτος καὶ σπουδαῖος, ἀπληγαμένου δ' ὑπερβολικῶν ἰδεῶν. Δημοσιευσθὲν τὸ πρῶτον ἐν Λονδίῳ τῷ 1874 ὑπὸ τὸν τίτλον Περί βυζαντινῶν, ἐν εἰδῇ δια- λέξεων ἀπαγγελλομένων ἐν τῷ ἑλληνικῷ συλλόγῳ Μασσα- λίας, σπουδαίως ἐξετίμηθη διὰ τὴν ἐλικρινὴ καὶ ἐλευθε- ριον αὐτοῦ γλῶσσαν. Ὁ γερμανὸς μεταφραστὴς, τῇ συνη- πνεύσει τοῦ συγγραφέως, μετέβαλε τὸ εἶδος τῆς συγγραφῆς ἀπὸ διαλέξεων εἰς πραγματείας, ἐπιροποποίησε χωρὶα τινὰ, δι' ἑλλήνας ἀποκλειστικῶς προωρισμένα καταλληλότερον εἰς Γερμανοὺς καὶ προσέθηκε μερικὰς σημειώσεις. Ὁ κύριος Βικέλας ὑπέχει φυσικῶς τῷ λόγῳ μόνος τὴν εὐδύνῃ τῶν δπ' αὐτοῦ ἐκπερομένων γνησίων· ὁ μεταφραστὴς πολλαχοῦ δὲν συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ, εἰς τὸ αὐτὸ ὅμως καὶ οὗτος κα- τὰ τὴν συμπεράσμα, πιστεύει ὅτι ἐπέστη ἡδὴ ὁ καιρὸς νὰ καταπείσῃ πρὸ τῶν πραγμάτων πολλὰ παλαιὰ καὶ κοινὰ πεπλανημένα δοξαῖα περὶ τῶν Ἑλλήνων τοῦ με-σαιωνικοῦ καὶ περὶ τοῦ κράτους καὶ τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν. Πρὸ παντὸς ὅμως εὐχαίς ὅπως αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες ἐξακο- λουθοῦσιν ἀγνωρίζοντες ὅτι δὲν εἶναι βυζαντινοί, οὐδὲ πρέπει τοιοῦτοι νὰ γίνωσι ποτε, ἐν ἐπιθυμῶσι νὰ κατα- λάθωσι θέσιν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν νεωτέρων ἔθνων· ὅτι δὲν πρέπει ὅμως καὶ νὰ λησμονήσωσιν ὅτι τὸν ἑλληνισμὸν αὐ- τῶν παρέλαβον ἐκ χειρὸς τῶν βυζαντινῶν, δέον δὲ ἐπιμε- λῶς νὰ ἐρευνῶσι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καὶ αἰετὰ διδάγ- ματα αὐτῆς νὰ ἔχωσι πρὸς ὀφθαλμῶν. Οἱ σημερινοὶ Ἕλ- ληνες δὲν εἶναι ἀπλῶς προῖον τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ καὶ λαὸς τοῦ μέλλοντος, καὶ βεβαίως μέλλον εὐρὺ ἐκτείνεται πρὸ αὐτοῦ.

W. WAGNER.

Μετεωρολογικὸν δελτίον τοῦ

ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Π.Ε.	Βαρόμ.	Θερ.	Κελ.	Ἄν.	Παρατηρήσεις.
		Μίγ.	Ελάξ.		
Μαΐ. 24	752.16	27°9	16.1	ΝΔ.	
25	749.97	30.0	19.7	ΝΔ.	Τὸ ἑσπ. ΒΑ. καὶ ΒΑ. ἀστρ.
26	749.28	29.0	20.9	ΒΑ.	τὸς κατ. ἀστ. ἔρν. καὶ βρεχ. 7
27	753.83	21.6	16.3	ΒΑ.	Π.Μ. λεπτὴ βρεχ. 5
28	754.86	24.7	15.6	ΒΑ.	
29	752.67	26.8	16.0	ΒΑ.	
30	752.12	29.6	16.8	ΒΑ.	